

LMN RettsNorge
Herman J Berge
Oksenøyveien 14
N-1366 Lysaker
NORWAY

Phone (Off) : +47 **67 53 74 03**
Fax : +47 **67 53 65 57**
Phone (Pr) : +47 22 14 56 52
Mobile : +47 958 40 531
E-mail : herman.berge@rettsnorge.no

Stockholms tingsrätt
Avd 6,
Box 8307
104 20 STOCKHOLM

Fax: 0046 8 657 52 24
Att.: Mats Dahl

Sak/mål nr: ?

Oslo, den 24 mars 2005

Tore Kjell Nuland – Intrum Justitia AB m.fl.

Jeg har nå gått igjennom Stockholms Tingsratts avgjørelse av den 10 februar 2005, og har følgende kommentarer:

1.

Beslags-/arrestsaken har fått saksnummer T 8381-02. Er det riktig at en begjæring om arrest (Kvarstad) får samme saksnummer som en annen sivil sak?

2.

I Stockholms Tingsratts beslutning av den 10 februar 2005 er følgende parter nevnt som "Svaranden": Bo Gøranson, Industri Kapital AB, Intrum Justitia AB, og Knut Ro.

2.1

Tore Nuland har i sin begjæring til Stockholms Tingsrätt begjært arrest i alle formuesgoder hos Bo Gøranson. Dette er én sak om arrest i formuesgoder, mot Bo Gøranson, og ikke mot noen andre.

Tore Nuland har overskudd av dokumentasjon på at hans selskaper ble fratatt ham gjennom straffbare handlinger, hvor Intrum Justitia AB og Bo Gøranson er hovedansvarlig og står som hovedarkitekten bak handlingene.

Et **videresalg** av verdier som er tilegnet gjennom straffbare handlinger, er en **ny straffbar handling**, jf heleri/money laundering. Jeg legger ved en artikkel fra Dagens Næringsliv som berører dette temaet.

Bilag nr 1: Artikkel Dagens Næringsliv av den 5/6 juni 2004 (se siste side).

De straffbare handlingene – tyveri av bøker – ble foretatt på 1970-tallet. Videresalget, heleriet, ble foretatt i 2003. Vedkommende danske familie som videresolgte verdiene, ble naturligvis dømt til lengre fengselsstraffer, og fratatt alt de eide.

Justitia-saken, er ikke ulik denne danske sak.

2.2

Dernest har Tore Nuland begjært midlertidig forføyning i alle aksjer i Intrum Justitia AB. Dette er en annen sak.

Vi har anmodet om tingsrättens bistand til å få tatt arrest i alle selskapets aksjer. Idet det vil kunne ta flere år i retten for å avgjøre hvem som kan være rett saksøkt (da gjerningsmennene gjennom de siste tyve årene har opprettet selskap på selskap nettopp for å gjøre det vanskelig eller umulig for Tore Nuland å finne tilbake til sine selskaper/verdier), og hvorvidt disse har pådratt seg rettslig ansvar, må retten kunne beslutte en midlertidig forføyning over aksjene i Intrum Justitia AB (som åpenbart fremstår som endelig eier av Tore Nulands eiendeler/verdier), slik at vi kan få en mulighet til å hindre at selskapets aksjer – og derved ansvar – blir spredt for alle vinder før vi får en avgjørelse i hovedsaken.

En annen løsning – idet det er så vidt mange aksjonærer, hvor det ville være nær sagt umulig å saksøke alle aksjonærene – er å beslutte midlertidig forføyning, og derigjennom bestemme at all virksomhet i Intrum Justitia AB legges ned inntil hovedsaken er avgjort.

All virksomhet i Intrum Justitia AB må nemlig anses å være kriminell, så lenge Bo Gøranson og Intrum Justitia AB fortsetter sin drift uten å levere tilbake de eiendeler og verdier som rettmessig tilhører Tore Nuland.

2.3

Jeg regner med at Stockholms Tingsrätt har en plikt til å veilede en part som har behov for veiledning, før tingsrätten velger å ta en beslutning i saken. Jeg har da også eksplisitt bedt om tingsrättens hjelp i så henseende, uten at tingsrätten har tatt kontakt med denne part.

Stockholms Tingsrätts beslutning om å ikke gjøre noe med denne parts begjæring om arrest og midlertidig forføyning, synes å hvile på en språklig misforståelse som denne part ikke kan lastes for.

I vår begjæring, ble begjæring om arrest og midlertidig forføyning oversatt til:
"Beslagtagande av alla aktier og beslagtagande av ägodelar."

Det var først i dag at jeg ble klar over at den svenske terminologi; **Beslag**, er et tvangsmiddel i – og kun i – straffesaker. Det er da rent selvsagt at en slik begjæring ikke kan tas opp til behandling av tingsrätten i herværende sivile sak.

Den sivilrettslige terminologien for midlertidig sikring (arrest og midlertidig forføyning), omtales i Sverige som **"förrättning om kvarstad,"** (jf, Rättegångsbalken kap 15). Et utfall av kvarstad, er at domstolen kan ordne med kvarstad på så mye av motpartens eiendom at fordringen kan antas å bli dekket inn ved utlegg. Et annet utfall kan være at domstolen nedlegger forbud ved **"vite"**, hvor den **"vitesförelagda"** kan pålegges å foreta en, eller unnlate å foreta en handling. Det er dette siste vi har begjært tingsrättens bistand til.

Selvsagt er det beklagelig med slike misforståelser. Dog kan ikke denne part lastes for denne misforståelsen, idet denne part har benyttet seg av en autorisert oversetter.

På den annen side går det rimelig klart frem av denne parts begjæring til Stockholms Tingsrätt, hva som kreves. I tillegg ba jeg i begjæringen pent om Tingsrättens bistand for slik å få avklart uklarheter og derved unngå misforståelser. Det var derfor meget overraskende at Tingsrätten kom frem til dette resultat, uten å ta opp denne opplagte misforståelsen med denne part.

3. Følgende må være klart:

Bo Gøranson har med hjelp av flere advokater i Norge, gjennom sitt selskap Justitia International AB og alle etterfølgende selskap (som har overtatt rettigheter og forpliktelser fra Justitia International AB) utført en rekke straffbare handlinger for på den måten å kunne overta Tore Nulands selskaper.

Dersom de nevnte personer/selskap ikke hadde utført de straffbare handlinger, så hadde de heller ikke klart å overta selskapene fra Tore Nuland.

Ingen personer eller selskaper, verken i Norge eller i Sverige, skal noen gang kunne overta eiendeler/verdier/selskaper gjennom straffbare handlinger.

Tore Nuland kan uten tvil dokumentere alle de straffbare handlingene.

Tore Nulands eiendeler/verdier/selskaper skal leveres tilbake, og det skal betales erstatning for det tap som Tore Nuland har blitt påført av Bo Gøranson og hans medsamsvorne.

Den norske **valutaloven er krenket**, og så lenge denne krenkelse foreligger, vil aksjeoverføringene som angivelig ble utført i 1982 og 1989 være **nulliteter**, jf valutaloven §2, annet ledd. Dette må Stockholms Tingsrätt ha klart for seg.

De rettslige spørsmål som skal vurderes i denne forbindelse, skal vurderes i en domstol. Tore Nuland informerer herved tingsrätten om at han har en rett til å få behandlet saken, og tingsrätten har en plikt til å behandle saken.

4. Klage/appell

Herved krever Tore Nuland at en høyere domstol tar denne appell til behandling. Denne part krever fristoppreisning, da tingsrättens beslutning av den 10 februar 2005 ikke ble gjort kjent for denne part før i går, den 23 mars 2005.

Med hilsen

Herman J Berge
Oslo den 24 mars 2005

[Krim]

Tyven i Den Sc

Bibliotekaren var Europas største boktyv. Han stjal bøker og førsteutgaver fra Det Kongelige Bibliotek i København til en verdi av flere hundre millioner kroner. Nå betaler familien dyrt for grådigheten – og kulturskattene han solgte, er trolig tapt for alltid.

Bjørn Westlie, København

RUNDT 3,3 MILLIONER bøker er sirlig stablet på kilometerlange bokhyller i Det Kongelige Bibliotek. Forskningsbibliotekar Frede Møller-Kristensen skyver langsomt boktrallen foran seg her i salene som rommer Nord-Europas største boksamling. Det er her nede i magasinet Møller-Kristensen kjenner seg hjemme. Det som betyr noe for ham er 300–400 år gamle bøker. De er uvurderlige kulturskatter, men samlere og investorer vet at dette er bøker som er verd millioner av kroner om de selges på auksjon.

Så hva skal han ta med meg hjem i dag? Førsteutgavene står på rekke og rad. Her er de aller første bøkene av astronomene Tycho Brahe og Johan Kepler og forfatterne Thomas Moore og John Milton. Filosofen Immanuel Kant er representert, og her finnes også bøker Bembrandt illustreerte... Det meste av litterære skatter fra den tid Danmark var en stormakt, er her.

Fra reolen med bøker fra Norden plukker Frede Møller-Kristensen ned den svenske Wasa-Bibelen fra 1541. Han blar litt i den for han legger den ned på trallen. Han fortsetter videre til den orientalske avdelingen han bestyrer. Ingen kjenner bøkene i disse hyllene så godt som han. Han er Danmarks fremste ekspert på det indiske urspråket sanskrit. Han er en skriftlærd mann og har hele livet fått høre hvor uvanlig begavet han er.

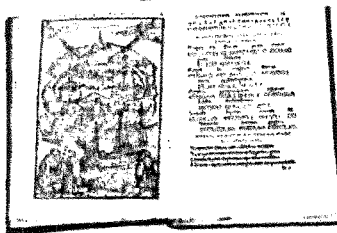
Valg på øverste hytte. Frede Møller-Kristensen tar forsiktig ned to bøker. Det er ikke så lett å velge, det er så mange han vil ha fra hele bibliotekets samling. Så hvorfor kan han ikke like gjerne ta dem med seg når det aldri er noen som spør etter dem?

Han pakker bøkene varsomt inn i gråpapir. Nå ser det ut som en livliten som helst pakke. Han legger den forsiktig ned i dokumentmappen.

På vei ut nikker han til vaktten i resepsjonen. Dokumentmappen buler, men ingen stopper ham. Møller-Kristensen spaserer gjennom den fredfylte Bibliotekshagen og forbi statuen av filosofen Søren Kierkegaard, som hevdet at vi alltid har muligheter til å foreta valg. Så svinger han til venstre i retning av Hovedbanegården der toget venter.

Frede Møller-Kristensen er en tilknappt mann med rutiner. Han finner sin faste plass i kupéen og holder dokumentmappen med de verdifulle bøkene på fanget. Snart skal de få den plassen i boksamlingen han har tiltenkt dem. Det er 8000 bøker i hans eget bibliotek hjemme i det lille murhuset. Det er bokskap i stuen og i soverommet og kjelleren er full av klenodier bibliofile bare kan drømme om.

Kystbanen går nordover langs Strandveien der millioner har slått seg til i praktfulle villaer ned mot Øresund. Etter hvert tynnes rikdommene ut og toget passerer Humlebeek og kunstmuseet Louisiana. Etter 45 minutter er Møller-Kristensen endelig fremme ved Es-

UVURDERLIGESKATTER. Frede Møller-Kristensen plukket ut en rekke førsteutgaver. En av dem er Thomas Moores skrift «Utopia» som han også fikk solgt.

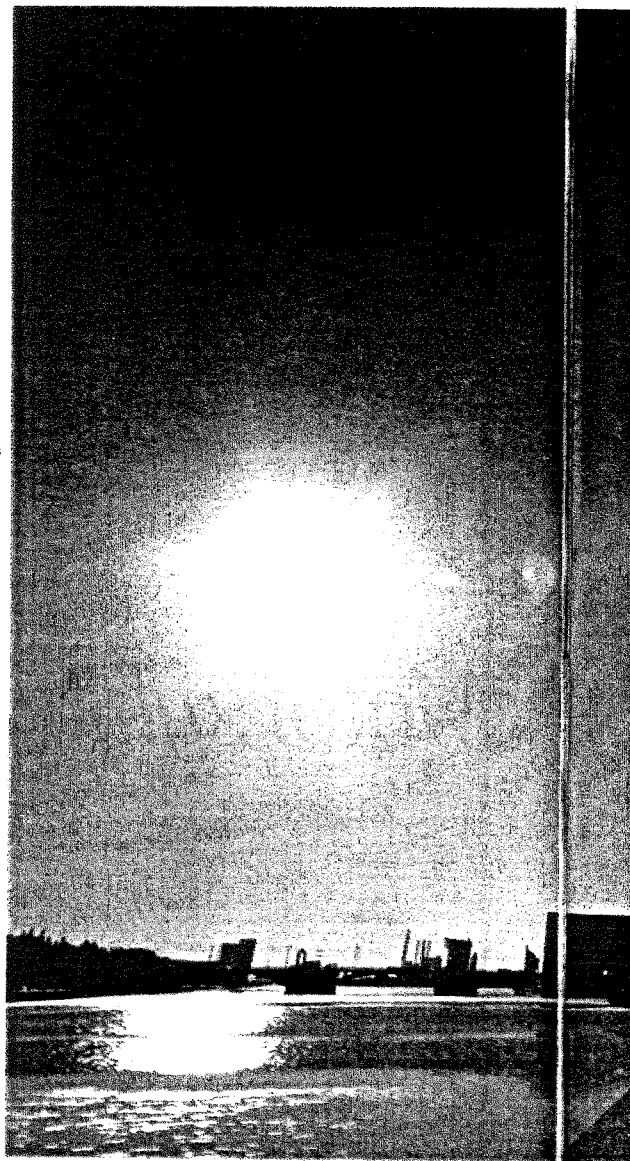
pergerde stasjon. Han rusler den siste biten hjem med sin nyeste fangst. Der lengst inne i en blindvei ligger den enkle enetassers villan med det svarte flate taket. Ingen aner hva som skjuler seg bak døren i det gule huset.

Katastrofen. Fredag 28. mai 2004. Hun sitter sammensunken. Frede Møller-Kristensen enke har samlet det grå håret i en knute. I rettsal 7 i København byrett er veggene limegrønne i kontrast mot den blå sommerhimelen som vil inn.

Forsvareren har rutete skjorter uten slips og dommeren har heller ingen svart kappe. Designriktige PH-lamper understreker det danske i denne gamle rettsbygningen. Men alles oppmerksomhet er rettet mot tiltalebenken. Innimellom kaster hun et blikk mot sonnen som sammen med henne, svigerdatteren og sonnens beste venn er tiltalt for å ha hjulpet Frede Møller-Kristensen med å selge bokskatter fra Det Kongelige Bibliotek. Det eneste som beskytter dem er navne- og fotoforbudet, men det er en mager trost. Mannens, farens og svigerfarens samlermani har fort dem på ville veier fordi de ikke klarte å si nei da han ba dem om hjelp. Han hadde stor makt over dem, og nå har de allerede sittet syv måneder i varetekt i påvente av rettssaken. En hel familie og venner både i inn- og utland har fått sine livs snudd opp ned.

Avsløring etter 20 år. 11. september 2003 – nøyaktig 10 år etter terrorangrepet på USA – detonerer en bombe i Det Kongelige Bibliotek og i Den Sorte Diamant som bibliotekets nye påbyggheter.

Direktor Erlend Kolding Nielsen er opptatt i et møte da en medarbeider fra auksjonshuset Christie's i London ringer sekretæren hans. Hun forstår at samtalen ikke kan vente og setter den over til sjefsikkerhetsrådgiver Jesper Düring Jørgensen. Meldingen fra Christie's er alarmende. Auksjonshusets medarbeider forklarer at de har fått inn en bok de tror stammer fra biblioteket. Og boken er ikke hvilken som helst. Det er en bok av den spanske forfatteren Naharro trykket i Napoli i 1517. Det fin-

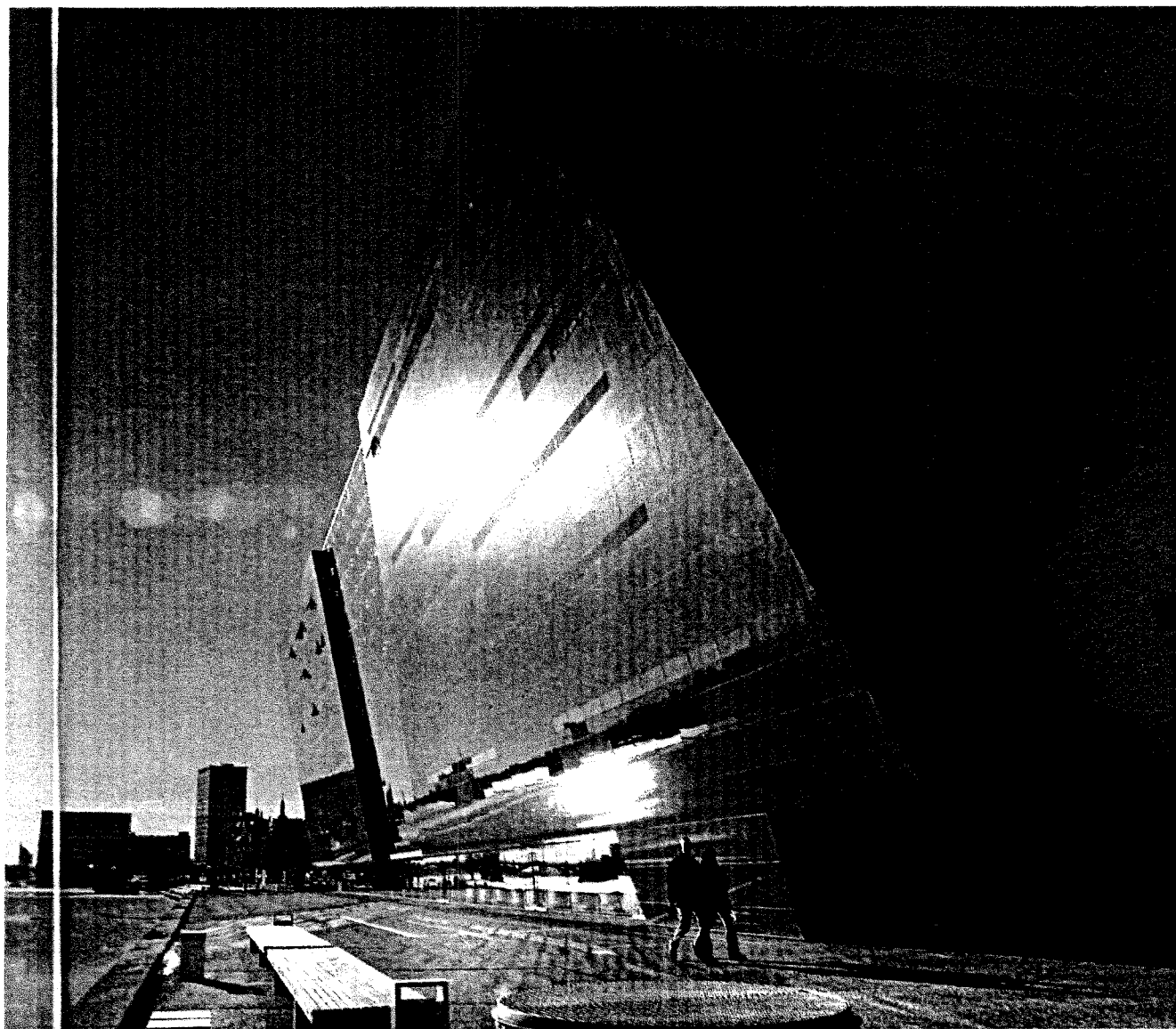
BOK OG DIAMANT. I 1999 åpnet Den Sorte Diamant som er et tilbygg til Det Kongelige Bibliotek – og der er sikkerheten bedre. Frede Møller-Kristensen fikk være med på åpningen for han selv ble pensjonert.

nes kun ett eksemplar av den – og Christie's vet at den burde befinne seg på Det Kongelige Bibliotek. Noen har forsøkt å viske uten signatur i boken. Nå reageres det.

Sikkerhetsrådgiveren setter seg på flyet til London. Christie's har mer på lager. 15 andre kostbare bøker som stammer fra Det Kongelige Bibliotek er blitt overlevert Christie's for salg. Nå kobles politiet på saken. Kanskje kan tidligere oppklarte boktyverier få en forklaring. For bøker var blitt borte – veldig mange bøker. Men ennå vet ingen hvem synderen er.

Bokormens hemmelige liv. Frede Møller-Kristensen var usedvanlig begavet – han kunne bli hva han ville. Han valgte å vie seg til bøker, språk – og India.

Sorte Diamant

BØKENES SOM FORSVANT. Lappene i bokreolene markerer hvilke bøker i samlingen som mangler. Fortsatt savner biblioteket 1.400 bøker. Ingen vet hvor de har havnet.

19 år gammel begynte han å studere orientalske språk ved Universitetet i København. 24 år gammel vant han en gullmedalje for en 170 siders avhandling om «Kongedømmet i det gamle India». Sensorene skrev at det var en «overordentlig dyktig» oppgave og at han også viste at han hadde store kunnskaper i det indiske språket sanskrit. I 1960 fikk han i oppgave å utarbeide en ordbok over det utdødde indiske språket pali og i 1967 kom han som forskningsbibliotekar til Det Kongelige Bibliotek. Bare to år etter ble han i en alder av 36 år forfremmet til førstebibliotekar, noe som ble betraktet som meget ungt i en slik jobb. Alt så lovende og lyst ut. Han skrev fagbøker og vitenskapelige artikler og var også konsulent på Den Store Danske Encyklopædi.

Men det var åpenbart ikke nok. Noe skjedde mens han vandret mellom de endeløse bokhyllene.

Den indre fiende. – Hvor er John Donne? I 1975 slo en litteraturforsker i bordet da han oppdaget at en bok av den britiske dikter John Donne var sporløst forsvunnet fra Det Kongelige Bibliotek.

Det skulle vise seg bare å være begynnelsen. Snart oppdaget de ansatte at mange bøker var borte – dyre, viktige og eksklusive bøker. En nå pensjonert bibliotekar ved Det Kongelige Bibliotek – som har fulgt den pågående rettsaken – forklarer hvordan situasjonen opplevdes og fortsatt oppleves.

– Dette er våre felles kulturverdi, og tan-

[Tyven i Den Sorte Diamant]

ken på at noen beriket seg på det var forferdelig. Alle snakket om dette. Det ble kastet frem mange teorier om hvem det kunne være, sier hun. Noen trodde det var studenter med sommerjobb som konspirerte med noen utenfra. Andre mistenkte noen polakker for å samarbeide med polsk mafia. Men ingen trodde at det kunne være noen av bibliotekarene selv. Og særlig ikke Frede Møller-Kristensen.

Likevel; bøkene forsvant, men ikke fra lånehyllene i lesesalene – det betydde at de ble borte fra magasinene og at det derfor måtte være en «inside job».

Da den daværende riksbibliotekar Palle Birckelund senere hevdet nettopp dette, fikk han de ansatte imot seg – også av ham som i dag er øverste leder av biblioteket. Bo Bjørvig som jobbet på Det Kongelige Bibliotek på 1970-tallet, beskriver i en artikkel i Weekendavisen hvilken «uendelig» toleranse det fantes overfor det faktum at bøker forsvant. «Ånden» i huset var at akademikere ikke kunne komme til å stjele, hevder han. Derfor droydde tiltakene.

Den danske Riksrevisjonen gikk hardt ut mot bibliotekets lømfelgede kontrollrutiner. Det viste seg at store deler av bibliotekets samling fra før 1900 ikke var stemplet eller merket. Det Kongelige Bibliotek hadde ingen oversikt over hva som kunne være stjålet. Etter mye om og men innførte biblioteket nye sikkerhetssystemer fra 1978. Også de ansatte skulle heretter kunne visiteres og kontrolleres.

Sans for diamanter. Tønen ble endret på Det Kongelige Bibliotek. Den som hadde stjålet, var ikke tatt. Og nå begynte de ansatte å skule på hverandre. Møller-Kristensen våget heller ikke lenger å stjele. Livet hans ble endret. Boksamlingen vokste ikke lenger. Kanskje hadde han kvaler over det han hadde gjort. Var han redd for å bli avslørt?

Den ellers så korrekte og ordentlige bibliotekaren begynte å drikke. Og det ganske mye. Det gikk nedover. I 1987 ble han degradert fra avdelingsbibliotekar til forskningsbibliotekar på grunn av fyll. Men det fortsatte. Ti år senere opptrådte han beruset på et møte på jobben, og han fikk da en skriftlig advarsel.

Advarselen falt sammen med en annen viktig hendelse. Møller-Kristensen kan ha solgt bøker tidligere, men nå vet man at han i 1998 organiserte et større salg av gamle, kostbare bøker. Kjerligheten for bøker var åpenbart parets med kjærighet for penger.

Frede Møller-Kristensen hadde funnet ut hvordan man kunne «slipe» bort stempler og signaturer på bøkene slik at det ikke skulle fremgå at de stammet fra Det Kongelige Bibliotek.

Han la ut 44 bøker for salg via auksjonshuset Swann Galleries i New York. Samtidig sendte han 32 bøker under hammeren hos Christie's i London og i Hong Kong. Salget innbragte rundt ti millioner danske kroner. Penger som gikk til å betale gjeld og til familie-medlemmer og venner. Bøker fra Det Kongelige Bibliotek ble utstilt i auksjonskatalogene til blant andre Christie's fra 1998. Men ingen fra Det Kongelige Bibliotek fattet mistanke, til tross for at de i likhet med alle andre kunstintresserte fulgte med i Christie's kataloger.

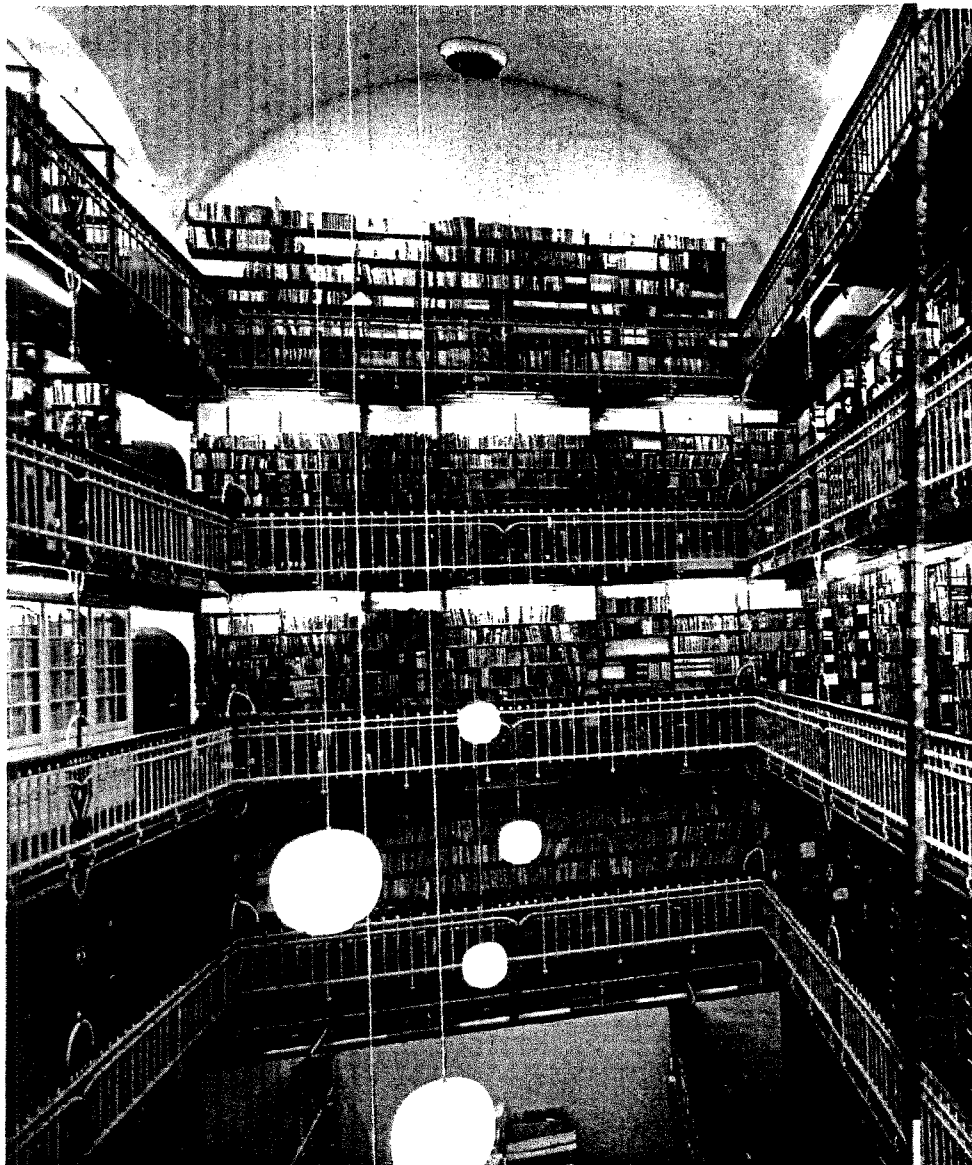
Møller-Kristensen fikk blod på tann, og i dagboknotatene fremgår det at han nå ville selge mer. Han opprettet en bankkonto i Liechtenstein og ville investere i Sveits, blant annet i platina. Han ville kjøpe diamanter i Amsterdam og kostbare mynter.

Fablet han? Kanskje. Men han ville ikke bare være en eksentrisk bokorm, han ville sikre familien og seg selv. Han visste at bøkene i samlingen var kostbare og at det fantes et internasjonalt marked.

Så kom sykdommen.

90 millioner i hjemmet. I januar 2000 gikk Møller-Kristensen over i pensjonistenes rekke. Like etter tok kreften overhånd. I februar ifjor døde Frede Møller-Kristensen.

I nekrologen skrev hans kolleger at han skapte et miljø som hvilte på hans «vitenska-

NORD-EUROPAS STØRSTEBOKSAMLING. Frede Møller-Kristensen tok med seg minst 1.600 svært kostbare bøker fra Det Kongelige millioner danske kroner. ALLE FOTO: ALL OVER PRESS

Jeg har forsøkt å forstå min fars handlinger, men har ikke klart det

Frede Møller-Kristensens sønn

pelige stringens» og at han var en ekte humanist. Slik ville man vel fortsatt ha sagt om det ikke var for at enken og sønnen foretok noen skjebnesvangre valg.

I mars 2003 oppdaget enken og sønnen at 772 av bøkene i huset var merket Det Kongelige Bibliotek. De ble sjokkert hevder de i dag, og pakket bøkene ned i kasser. Men de ga ikke beskjed til biblioteket. 35 bøker som tilhørte det lokale kommunale biblioteket ble derimot returnert.

De plukket ut 21 bøker fra Møller-Kristensens samling og sendte dem til Christie's i London for å selge dem via Tyskland.

Da smalt det. Bokenes signatur og stempler – der det fremgår at de tilhører Det Kongelige Bibliotek – var ikke bra nok fjernet. Denne gang reagerte Christie's.

5. november 2003 var spillet over. Politiet slo til mot enken, sønnen, svigerdatteren og sønnens beste venn. I huset i Espergergårde fant politiet en enorm boksamling. 1556 bøker fra

ige

Bibliotek i København, der han havde flere ledende stillinger. Han og familien har solgt i hvert fald 100 bøger for tilsammen mindst ti

alle dele af biblioteket, sier påtalemyndighetens Helle Just.

En tragisk sak å lære av. Rettssaken i København følges over hele verden. Norges nye nasjonalbibliotekar, Vigdis Moe Skarstein, deltar i et internasjonalt nettverk av ledere for nasjonale biblioteker i Europa og USA. Hun sier at det som har skjedd ved Det Kongelige Bibliotek omfattes med stor interesse. Om ett år skal det nye Nasjonalbiblioteket i Oslo stå ferdig etter utvidelsen av det tidligere Universitetsbiblioteket. De sikkerhetsmessige lærdommene fra det som har skjedd i København skal også overføres til Oslo. Men konkret hvordan, vil hun ikke si noe om.

– Det er en oppsiktsvekkende og en tragisk sak også fordi det var en intern, utro tjener. Det å ha tillit til de ansatte, er et dilemma. Kanskje må vi tenke på at interne sikkerhetsrutiner også betyr et personvern og beskyttelse for dem som ikke er utro tjenere, sier Vigdis Moe Skarstein.

Men det nasjonalbibliotekaren er mest opptatt av er utviklingen av truselbildet fremover og det faktum at kriminelle søker seg nye nedslagsfelt.

Om det omfattende tyveriet ved Det Kongelige Bibliotek kunne ha skjedd i Norge, vil hun nodig si noe om. I 1983 ble en ansatt i Riksrevisjonen i Oslo arrestert etter å ha stjålet 155 antikvariske bøger og for å ha skåret ut 507 antikvariske ark fra forskjellige bokverk. En norsk forfatter er også dømt for å ha stjålet antikvariske kart. Men ingenting av det som har skjedd i Norge, kan sammenlignes med den danske boktyvens eskapader.

Skyggen fra far. Klokken i Rådhusårnet, ikke langt unna København byretts sal 7, slår hvert kvarter. Og rettssaken Frede Møller-Kristensen unngikk, går mot sin avslutning. Aktor Helle Just er nådeløs i sin beskrivelse av Møller-Kristensen og det hun betegner som familiens forbrytelser. Påstanden om at familien og deres hjelpere trodde bøkene stammet fra et heldig bokkjøp mange år tidligere, avviser hun blankt.

– De hadde en bevisst uvilje til ikke å stille spørsmål om hvor bøkene kom fra. Og vel å merke sendte de ikke bøkene til noe loppemarked, men til store auksjonshus, sier hun.

De tiltalte fire forsvarere hevder at politiet ikke kan bevise at de måtte forstå at bøkene var stjålet. De hevder dessuten at både tyveriet og heleriet er foreldet og at derfor ingen kan dommes.

– Og dessuten er jo dette et psykologisk spørsmål om hvor mye de forsto. Politiet må bevise at de som er tiltalt faktisk visste at bøkene var stjålet, sier forsvarsadvokat Ulrik Rasmussen. Men aktor Just vil ha de tiltalte i denne Europas største boktyvsak dømt fra to til fire års fengsel. Alt de eier av hus og eiendommer, vil hun inndra. Den tiltalte svigerdatteren er tysk og kan derfor utvises. Sønnens venn er fra Irland og kan selv etter 18 år i Danmark også utvises. Sønnen forstår fullt ut hva en felleende dom betyr og griper til sist ordet.

– Jeg har forsøkt å forstå min fars handlinger, men har ikke klart det. Det er utilgivelig det han har gjort. Jeg beklager det dypt overfor Det Kongelige Bibliotek.

Torsdag forkynte dommer Pia Petersen følgende dom i saken om boktyveriet fra Det Kongelige Bibliotek:

Frede Møller-Kristensens 68 år gamle enke ble dømt til tre års fengsel, hennes sønn fikk en dom på to års fengsel. Svigerdatteren og vennen til sønnen ble dømt til et og et halvt års fengsel for medvirkning til heleriet og stjålne bøger. Datteren er tysk og vennen er irsk statsborger. Med de nye danske utvisningslovene står de derfor i fare for å bli utvist fra Danmark.

Som en følge av dommen ble også enken, sønnen og svigerdatterens hjem i Espergærde konfiskert. Familien kan også vente seg et erstatningskrav på 11 millioner danske kroner fra Det Kongelige Bibliotek.

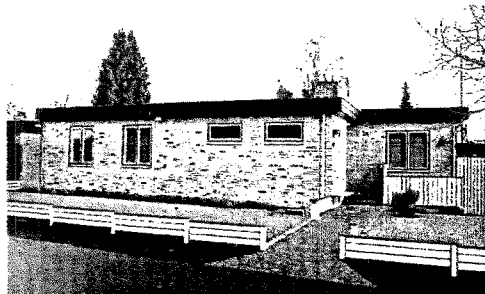
hjorn.westlie@dn.no

DEVISSTE. – Bevisst har de valgt ikke å stille for mange spørsmål, sier aktor Helle Just.

FORSVAREREN. – Hun er blitt manipulert, sier advokat Ulrik Rasmussen, som forvarte stortyvens tyske svigerdatter.

EGET BIBLIOTEK.

I Frede Møller-Kristensens hjem nord for København fant politiet nesten 1.600 bøger som tilhørte Det Kongelige Bibliotek. Verdi: 90 millioner danske kroner.

Det Kongelige Bibliotek lå gjemt i huset. Politiet tok med seg 44 kasser. Bøkene ble verdsatt til minst 90 millioner danske kroner.

Men fortsatt savner Det Kongelige Bibliotek rundt 1.400 bøger til fra den tiden Møller-Kristensen opererte. Politiet sier til Dagens Næringsliv at ingen vet hvor bøkene er, eller om det er han som også har tatt dem og solgt dem videre.

– Det er ingen tvil om at biblioteket har behandlet bøkene lenfeldig og at det ikke har vært noen oversikt. For det ble stjålet bøger fra